

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **P. T. T. N.**, zast. JUDr. Danuší Koldovskou, advokátkou se sídlem nám. T. G. M. 169, 470 01 Česká Lípa, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2005, č. j. 46 Az 97/2004 - 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá včas podanou kasační stížností usnesení Krajského soudu v Praze shora označené, kterým byla podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-354/LE-15-07-2004 ze dne 25. 10. 2004. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovatelce udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přitom bylo zároveň rozhodnuto, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Praze v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Krajský soud v Brně odůvodnil odmítnutí žaloby tím, že v daném případě žaloba tak, jak byla u soudu uplatněna, neobsahovala vůbec žádnou z náležitostí, které požaduje ust. § 37 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s. ani náležitosti vymezené v ust. § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., když z listiny bylo možné seznat pouze ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím ve lhůtě stanovené zákonem. Dále se rozhodnutí opírá o lhůtu uvedenou v § 72 odst. 1 a 4 s. ř. s. a poukazuje také na ust. § 71 odst. 2 věta druhá a třetí, podle níž žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit, avšak rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí, nebo rozšířit o další žalobní body může právě jen ve lhůtě pro podání žaloby.

V podané kasační stížnosti žalobkyně uvádí, že má důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., /které by samy o sobě ovšem případné pro tuto věc nebyly, neboť přichází do úvahy pouze důvod podle písm. e) cit. ustanovení/. Krajský soud se nezabýval tím, zda stěžovatelka je schopna žalobu doplnit a nepřihlédl k tomu, že jde o cizinku, která nezná české zákony ani český jazyk. Tím byla zkrácena její práva a nemohlo být jednáno ve věci samé.

Nejvyšší správní soud se připojenou žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nezabýval z toho důvodu, že věc rozhodoval přednostně (§ 56 odst. 2, § 120 s. ř. s.).

V daném případě soud upomíná na ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobu lze podat do 2 měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Tímto jiným zákonem je především zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, který ve znění platném ke dni vydání napadeného rozhodnutí v ust. § 32 stanoví zvláštní lhůtu pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu, a to lhůtu 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu je patrné, že rozhodnutí správního orgánu bylo předáno stěžovateli do vlastních rukou dne 1. 11. 2004 a žaloba u krajského soudu napadla dne 5. 11. 2004 v tom znění, že se odvolává proti rozhodnutí žalovaného, které řádně označila s tím, že své odvolání později doplní. Tak se ovšem nestalo.

Nejvyšší správní soud se vyjádřil k této otázce již ve svém rozhodnutí 2 Azs 9/2003 tak, že v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Proto je právně nevýznamné, že soud 1. stupně se věci začal zabývat dne 10. 11. 2004, tedy před tím, než uplynula lhůta pro odstranění vad podání; stěžovatelka sama uvedla, že žalobu doplní, a proto nebylo nutné ji k tomuto úkonu vyzývat. V daném případě žaloba neobsahuje kromě označení rozhodnutí správního rozhodnutí a pojmenování podání vůbec žádný žalobní důvod. Ústavní souladnost tohoto přístupu byla

potvrzena v usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. IV. ÚS 613/03, jímž byla odmítnuta ústavní stížnost proti zmíněnému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003 pro nepřipustnost z důvodu nevyčerpání všech právních prostředků k ochraně práva, přičemž toto nevyčerpání shledal Ústavní soud v „*nedbání o ochranu vlastních práv*“ stěžovatele, jenž proti rozhodnutí Ministerstva vnitra brojil pouze podáním neobsahujícím žalobní body obdobně jako v případě nyní posuzovaném.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. žádné neúčtoval, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. července 2005

JUDr. Václav Novotný.
předseda senátu